

“मीठे बच्चे- दुःख हर्ता सुख कर्ता बाबालाई याद गर्थो भने तिम्रा सबै दुःख दूर हुन्छन्, अन्त मति सो गति हुन्छ।”

प्रश्न:- बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई हिँडा-डुल्दा यादमा रहने निर्देशन किन दिनुभएको छ?

उत्तर:- १) किनकि यादले नै जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ उत्रिन्छ, २) यादले नै आत्मा सतोप्रधान बन्छ, ३) अहिलेदेखि नै यादमा रहने अभ्यास भयो भने अन्त्य समयमा एक बाबाको यादमा रहन सक्छौ। अन्त्यको लागि नै गायन छ- अन्तकाल जो स्त्री सिमरे... ४) बाबालाई याद गर्नाले २१ जन्मको सुख सामुन्ने आउँछ। बाबा जस्तो मीठो दुनियाँमा कोही छैन। त्यसैले बाबाको निर्देशन छ- प्यारा बच्चाहरू! हिँडा-डुल्दा मलाई नै याद गर।

ओम् शान्ति। कसको यादमा बसेका छौ? यो हो प्यारो भन्दा प्यारो सम्बन्ध एक बाबासँग, जो सबैलाई दुःखबाट छुटाउनेवाला हुनुहुन्छ। जब बाबाले बच्चाहरूलाई देख्नुहुन्छ, बच्चाहरूका सबै पाप काटिदै जान्छन्। आत्मा सतोप्रधानतर्फ गइरहेको छ। दुःख त अथाह छ नि। गायन पनि गर्छन् दुःख हर्ता, सुख कर्ता। अब बाबा तिमीलाई वास्तवमा सबै दुःखबाट छुटाउन आउनु भएको छ। स्वर्गमा त दुःखको नाम निशान हुँदैन। यस्ता बाबालाई याद गर्नु धेरै आवश्यक छ। बाबाको बच्चाहरूसँग प्यार हुन्छ नि, यो त तिमीले जानेका छौ- बाबाको कुन-कुन बच्चाहरूसँग प्यार छ। बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ, आफूलाई आत्मा सम्झ, देह नसम्झ। जो राम्रा रत्नहरू छन् उनीहरूले बाबालाई हिँडा-डुल्दा याद गर्छन्, यो पनि किन भन्नुहुन्छ? किनकि तिम्रो जन्म-जन्मान्तर देखि पापको घडा भरिएको छ। त्यसैले यस यादको यात्राबाट नै तिमी पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बन्छौ। यो पुरानो तन हो, यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। दुःख आत्मालाई नै मिल्छ। शरीरलाई चोट लाग्यो भने आत्माले दुःख महसुस गर्छ। आत्माले भन्छ म रोगी, दुःखी छु। यो हो दुःखको दुनियाँ। जहाँ गए पनि दुःख नै दुःख छ। सुखधाममा त दुःख हुन सक्दैन। दुःखको नाम लिनु अर्थात् तिमी दुःखधाममा छौ। सुखधाममा त अलिकति पनि दुःख हुँदैन। समय पनि थोरै बाँकी छ, यसमा बाबालाई याद गर्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। जति याद गर्दै रहन्छौ त्यति सतोप्रधान बन्दै जान्छौ। पुरुषार्थ गरेर अवस्था यस्तो बनाउनु छ जसले गर्दा तिमीलाई पछि गएर एक बाबा बाहेक अरु केही पनि याद नआओस्। एक गीत पनि छ- अन्तकाल जो स्त्री सिमरे... यो अन्तकाल हो नि। पुरानो दुनियाँ दुःखधामको अन्त्य छ। अहिले तिमीले सुखधाममा जाने पुरुषार्थ गर्छौ। तिमी शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौ। यो त याद रहनु पर्छ नि। शूद्रलाई दुःख छ, हामी दुःखबाट निकलेर फेरि अहिले चोटी चढिरहेका छौ। त्यसैले एक बाबालाई याद गर्नु छ। परमप्रिय बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ भन्दा मीठो चीज के छ र। आत्माले उहाँ परमपिता परमात्मालाई नै याद गर्छ नि। सबै आत्माहरूको पिता हुनुहुन्छ, उहाँ जस्तो मीठो यस दुनियाँमा कुनै चीज हुन सक्दैन। यति धेरै बच्चाहरू छन्, याद गर्न कति समय लाग्छ होला? एक सेकेण्ड। सारा सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ? त्यो पनि तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा अर्थ सहित छ। जसरी कोही नाटक हेरेर आउँछ, कसैले नाटक याद छ भनेर सोधेमा तत्काल सारा नाटक बुद्धिमा आइहाल्छ, सुरुदेखि अन्तसम्म। तर त्यो वर्णन गरेर सुनाउन त समय लाग्छ। बाबा बेहदका पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नासाथ २१ जन्मको सुख सामुन्ने आउँछ। बाबासँग यो वर्सा मिल्छ। सेकेण्डमा बच्चाहरूलाई बाबाको वर्सा सामुन्ने आउँछ। बच्चा जन्मियो, पिताले जानेका छन्- वारिसले जन्म लियो। सारा सम्पत्ति याद आउने छ। तिमी पनि अलग-अलग बच्चा हो त्यसैले अलग-अलग वर्सा मिल्छ नि। अलग-अलग याद गर्छौ। हामी बेहदका बाबाका वारिस हौं। सत्ययुगमा त एउटै बच्चा हुन्छ। ऊ सारा सम्पत्तिको मालिक ठहरियो। बच्चालाई बाबा मिल्नुभयो, सेकेण्डमा विश्वको मालिक बन्यो। समय लाग्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ। महिला नसम्झ। आत्मा त बच्चा हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई सबै बच्चाहरू याद आउँछ। आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हुन्। जति पनि सबै धर्मका आउँछन्, उनीहरू भन्छन् सबै भाइ-भाइ हुन्। तर बुझ्दैनन्। अहिले तिमीले सम्झन्छौ- हामी बाबाका अति प्यारा बच्चा हौं। बाबाबाट पूरा बेहदको वर्सा अवश्य मिल्छ। कसरी लिन्छौ? त्यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई सेकेण्डमा याद आउँछ। हामी सतोप्रधान थियौं फेरि तमोप्रधान बन्यौं, अब फेरि सतोप्रधान बन्नु छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबासँग हामीले स्वर्गको सुखको वर्सा लिनु छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। देह त विनाशी छ। आत्माले नै शरीर छोडेर जान्छ। फेरि गएर गर्भमा अर्को नयाँ शरीर लिन्छ। शरीर जब तयार हुन्छ तब आत्माले त्यसमा प्रवेश गर्छ। तर त्यो त रावणको वशमा हुन्छ। विकारहरूको वश भएर जेलमा जान्छन्। त्यहाँ त रावण नै हुँदैन, दुःखको कुरा नै हुँदैन। जब वृद्ध हुन्छन् तब थाहा हुन्छ- अब यस शरीरलाई छोडेर अर्को शरीरमा गएर प्रवेश गर्नेछु। त्यहाँ त डरको कुनै कुरा नै हुँदैन। यहाँ त कति डराउँछन्। त्यहाँ निडर हुन्छन्। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अपार सुखमा लैजानुहुन्छ। सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ, कलियुगमा घोर दुःख हुन्छ त्यसैले यसलाई भनिन्छ नै दुःखधाम। बाबाले त कुनै मेहनत दिनुहुन्न। गृहस्थ व्यवहारमा बस, बालबच्चाहरूलाई सम्हाल, केवल मलाई याद गर। गुरु गोसाँइं सबैलाई छोड। म त सबै गुरुहरू भन्दा ठूलो हुँ नि। ती सबै मेरा रचना हुन्। म बाहेक अरु कसैलाई पतित-पावन भनिदैन। के ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई पतित-पावन भनिन्छ र? भनिदैन। म बाहेक देवताहरूलाई पनि भनिदैन। अब तिमी बच्चाहरूले के गंगालाई पतित-पावनी भन्छौ र? यी पानीका नदीहरू त सदा बगिरहन्छन्। गंगा, ब्रह्मपुत्र आदि पनि बगिरहेका छन्। यिनमा त स्नान गरि नै रहन्छन्। वर्षा हुँदा बाढी आउँछ। यो पनि दुःख भयो नि। अथाह दुःख छ, बाढीमा हेर कति मनुष्य मरे। सत्ययुगमा दुःखको कुरा हुँदैन। जनावरहरूलाई पनि दुःख हुँदैन। तिनीहरूको पनि अकालमा मृत्यु हुँदैन। यो ड्रामा नै यसरी बनेको छ। भक्तिमा गाउँछन्- बाबा, हजुर जब आउनु हुन्छ, हामी हजुरको नै बन्छौ। आउन त आउनु हुन्छ नि। दुःखधामको अन्त्य र सुखधामको आदिमा नै आउनु हुन्छ, तर यो कसैलाई थाहा छैन। सृष्टिको आयु कति हुन्छ, यो पनि जानेका छैनन्। बाबाले कति सहजै बताउनु हुन्छ। सृष्टिचक्रको आयु ५ हजार वर्षको हुन्छ भनेर। पहिला के तिमीले जानेका थियौ र? उनीहरूले त लाखौं वर्ष भौनेदिन्छन्। अहिले बाबाले सम्झाउनु भएको छ- हरेक युग १२५० वर्षको हुन्छ। स्वस्तिकमा पूरा ४ खण्ड भएको देखाउँछन्। अलिकति पनि फरक हुँदैन। विवेकले पनि भन्छ दुरुस्त हिसाब हुनुपर्छ। पुरीमा पनि चामलको हण्डी चढाउँछन्, आफै पूरा ४ भाग हुन्छन्- यस्तो युक्ति बनाइएको छ। त्यहाँ भात धेरै खान्छन्। जगन्नाथ भन वा श्रीनाथ भन करा एउटै हो। दुवैलाई काला देखाउँछन्। श्रीनाथको मन्दिरमा घिउको भण्डार हुन्छ। सबै घिउमा पकाएका मीठा मौठा चीजहरू मिल्छन्। बाहिर पसल लगाउँछन्। कति भोग लाग्छ। सबै यात्रीहरूले गएर दोकानबाट लिन्छन्। जगन्नाथमा फेरि भात नै भात हुन्छ। त्यहाँ जगतनाथ, यहाँ श्रीनाथ। सुखधाम र दुःखधामलाई देखाउँछन्। श्रीनाथ सुखधामका थिए, उनी दुःखधामका। कालो त काम चितामा बसेर यस समयमा बनेका हुन्। जगन्नाथलाई केवल चामलको भोग लगाउँछन्। यिनलाई गरिब र उनलाई धनवान देखाउँछन्। ज्ञानका सागर एक बाबा नै हुनुहुन्छ। भक्तिलाई भनिन्छ अज्ञान, त्यसबाट केही मिल्दैन। त्यहाँ केवल गुरुहरूको आम्दानी धेरै हुन्छ, होसियार भएर उसबाट कसैले सिके भने भन्छन्- उहाँ मेरो गुरु हुनुहुन्छ। उहाँले मलाई यो सिकाउनु भएको हो। ती सबै जन्म लिने शरीरधारी हुन्।

अहिले तिम्रो साथमा को हुनुहुन्छ? विचित्र बाबा। उहाँ भन्नुहुन्छ- यो मेरो शरीर होइन। यो तिम्रो दादाको शरीर हो, जसले पूरा ८४ जन्म लिएको छन्, यिनको धेरै जन्मको अन्तमा म यिनमा प्रवेश गर्छु, तिमीलाई सुखधाममा लैजान, यिनलाई गौमुख पनि भनिन्छ। गौमुखमा कति टाढा-टाढाबाट आउँछन्। यहाँ पनि गौमुख छ। पहाडबाट पानी त अवश्य आउने छ। कुआमा पनि सधैं पहाडबाट पानी आउँछ, त्यो कहिल्यै बन्द हुँदैन। पानी आइरहन्छ। कतैबाट सानो खोला आयो भने त्यसलाई गंगा जल भनिदिन्छन्। त्यहाँ गएर स्नान गर्छन्। गंगा जल सम्झन्छन् तर पतितबाट पावन यस पानीबाट कहाँ बन्छन् र। बाबा भन्नुहुन्छ- पतित-पावन म हुँ, हे आत्माहरू! म एकलाई याद गर। देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गरौं भने तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुन्छ। बाबाले तिमीलाई जन्म-जन्मान्तरको पापबाट छुटाउनु हुन्छ। यस समयमा त दुनियाँमा सबैले पाप गरिरहन्छन्, कर्मभोग छ नि। अघिल्लो जन्ममा पाप गरेका छन्, ६३ जन्मको हिसाब-किताब छ। अलि-अलि कला कम हुँदै जान्छ। जसरी चन्द्रमाका कलाहरू कम हुँदै जान्छ नि। यो हो फेरि बेहदको दिन-रात। अहिले सारा दुनियाँमा, त्यसमा पनि खासगरी भारतवर्षमा राहुको दशो बसेको छ। राहुको ग्रहण लागेको छ। अहिले तिमी बच्चाहरू श्यामबाट सुन्दर बनिरहेका छौ। त्यसैले कृष्णलाई पनि श्याम-सुन्दर भनिन्छ। वास्तवमा कालो बनाइदिन्छन्। काम चितामा चढेका छन् त्यसैले निशानी देखाइन्छ। तर मनुष्यको केही पनि बुद्धि चल्दैन। एउटा कालो, अर्को गोरो बनाइदिन्छन्। अहिले तिमीले गोरो बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। सतोप्रधान बन्ने पुरुषार्थ गर्यौ भने त बन्छौ नि, यसमा मेहनतको कुरा छैन। यो ज्ञान अहिले तिमीले सुन्छौ फेरि प्रायः लोप हुन्छ। चाहे गीता पढेर सुनाउनु तर पनि यो ज्ञान सुनाउन सक्दैनन्। त्यो भयो भक्तिमार्गको लागि पुस्तक। भक्तिमार्गको लागि धेरै सामग्री छन्, धेरै शास्त्र छन्, कसैले के पढ्छन्, कसैले के गर्छन्। रामको

मन्दिरमा पनि जान्छन्, रामलाई पनि कालो बनाएका छन्। कालो किन बनाउँछन्, विचार गर्नुपर्छ। काली कलकतेवाली पनि छ, माँ-माँ भनेर हैरान हुन्छन्, सबैभन्दा काली उनी छन्, धेरै भयानक देखाउँछन्। उनलाई फेरि माता भन्छन्। तिमा यी ज्ञान-बाण, ज्ञान कटारी आदि हुन्। त्यसैले फेरि उनीहरूले हतियार देखाएका छन्। वास्तवमा कालीमाथि पहिला मनुष्यको बलि चढाउँथे। अहिले सरकारले बन्द गरिदिएको छ। पहिला सिन्धुमा देवीका मन्दिर थिएनन्। जब बम पड्क्यो अनि एक ब्राह्मणले भन्यो कालीले हामीलाई भनेकी छन्- मेरो मन्दिर छैन, छिट्टै बनाऊ, नत्र अरु पनि बम पड्कन्छन्। के चाहियो र, त्यसपछि धेरै पैसा उठ्यो, मन्दिर बन्यो। अहिले हेर धेरै मन्दिर छन्। कति ठाउँमा भड्किन्छन्। बाबाले तिमीलाई यी सबै कुराबाट छुटाउनको लागि सम्झाउनु हुन्छ, कसैको ग्लानि गर्नुहुन्न। बाबाले ड्रामालाई सम्झाउनु हुन्छ। यो सृष्टि चक्र कसरी बनेको छ। तिमीले जे जति देखेका छौ त्यो फेरि हुन्छ। जुन चीज छैन त्यो बन्छ। तिमीले बुझिसक्यौ हाम्रो राज्य थियो, त्यो हामीले गुमाएका छौं। अब फेरि बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! नरबाट नारायण बन्नु छ भने पुरुषार्थ गर। भक्तिमार्गमा तिमीले धेरै कथाहरू सुन्दै आएका छौ। अमरकथा सुन्यौ फेरि कोही अमर बन्यो त? कसैलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिल्यो? यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यी आँखाले केही पनि नराम्रो नदेख। पवित्र आँखाले हेर, अपवित्र आँखाले होइन। यस पुरानो दुनियाँलाई नदेख। यो त समाप्त हुनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म तिमीलाई राज्य दिएर जान्छु, २१ जन्मको लागि। त्यहाँ अरु कसैको राज्य हुँदैन। दुःखको नाम हुँदैन, तिमी धेरै सुखी र धनवान हुन्छौ। यहाँ त मनुष्यहरू कति भोकले मरिरहन्छन्। त्यहाँ त सारा विश्वमा तिमीले राज्य गर्छौ। कति थोरै जमीन चाहिन्छ। सानो बगैँचा फेरि वृद्धि हुँदै-हुँदै कलियुगको अन्त्यसम्म कति ठूलो हुन्छ र ५ विकारको प्रवेशताले गर्दा त्यो काँडाको जंगल बन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- काम महाशत्रु हो, यसबाट तिमीले आदि, मध्य, अन्त दुःख पाउँछौ। ज्ञान र भक्तिलाई पनि अब तिमीले बुझेका छौ। विनाश सामुन्ने खडा छ त्यसैले अब छिटो-छिटो पुरुषार्थ गर्नु छ। नत्र पाप भस्म हुने छैन। बाबाको यादले नै पाप काटिन्छ। पतित-पावन केवल एक बाबा हुनुहुन्छ। कल्प पहिला जसले पुरुषार्थ गरेका छन् उनीहरूले नै गरेर देखाउने छन्। सुस्त नबन। एक बाबा बाहेक अरु कसैको याद नगर। सबै दुःख दिनेवाला छन्। जो सदा सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ उहाँलाई याद गर, यसमा लापरवाही गर्नु छैन। याद गरेनौ भने पावन कसरी बन्छौ? अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यी आँखाले नराम्रो देख्नु छैन। बाबाले जुन ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनुभएको छ, त्यस पवित्र नेत्रले नै देख्नु छ। सतोप्रधान बन्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ।

२) गृहस्थ व्यवहारलाई सम्हाल्दै प्यारो चीज, एक बाबालाई याद गर्नु छ। अवस्था यस्तो बनाउनु छ जसले गर्दा अन्तकालमा एक बाबा बाहेक अरु केही पनि याद नआओस्।

वरदान:- अटेन्शन र चेकिङ्गद्वारा स्व सेवा गर्ने सम्पन्न र सम्पूर्ण भव स्वको सेवा अर्थात् स्वयं माथि सम्पन्न र सम्पूर्ण बन्ने सधैं ध्यान रहोस्। पढाइको मुख्य हो विषयमा आफूलाई सम्मान सहित पास बनाउनु। ज्ञान स्वरूप, याद स्वरूप र धारणा स्वरूप बन्नु- यो स्व सेवा सधैं बुद्धिमा रहोस् अनि यो सेवालै स्वतः तिम्रो सम्पन्न स्वरूपद्वारा अनेकौँको सेवा गरिरहनेछ। यसको विधि हो- अटेन्शन र चेकिङ्ग। स्वको चेकिङ्ग गर, अरुको होइन।

स्लोगन:- धेरै बोल्दा दिमागको शक्ति कम हुन्छ, त्यसैले छोटो र मीठो बोल।